Ádám Tamás

Nagyapa pincéje

Nagyapa kemény agyagdombot gyalult,
hogy valaha legyen tornácos háza,
gyakran meghúzta a demizsont, lazult,
este fáradtan indult a kocsmába.

Innentől másképp nézett a portára,
csakis keserű dalokat énekelt,
sámlin ült, fonta a fűzfa kosarat,
éhes szájú pincéről értekezett.

A lapos hegy bús hátán szőlő termett,
gyomrában tompa csákány kutakodott,
a sárpikkelyes fal tétován vedlett,
az öreg tölgyfahordókat halmozott.

Elkészült a mű, a bor fodra vörös,
nagyapa a temetőbe költözött.

Folklór

Ezen szent napon lassított a gőzös,
feltételes megállóban torpant meg
a pipázó vonat, a fék előnyös,
Tarnócon híressé vált az őslelet.

Andalgott az Ipoly, utat keresett,
folklór habzott a selymes rét színpadán,
sokszoknyás asszonyok, csizmás legények
forogtak a századvég forró nyarán.

Fogyott a langyos sör, a rum is bevált,
minden álmodozó kamasz felhevült,
ellopták a cigánylány féltett titkát,
fekete hajába nőszirom vegyült.

Emlék a kulturális találkozó,
a korbácsolt érzelmeket halmozó.